

er indkommet i Dag, at det fra Begyndelsen af maaske havde været unødvendigt at lade Lovforslaget gælde mere end de 50 Tdr. Land, der nu skulle inddømmes. Imidlertid tror jeg, at den ærede Minister i Virkeligheden har Ret i, at Sagen ikke har den Betydning for Kjøbenhavn, idet Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse har en betydelig Repræsentation i Havneraadet. Det, der klages over, er nemlig ikke, at Repræsentationen i Havneraadet for Kommunens Vedkommende er for lille, men at der har været for ringe Rapport mellem Repræsentanterne i Havneraadet og den øvrige Del af Kommunalbestyrelsen. Det er det, Klagen i Virkeligheden gaar ud paa, at en Del af Kommunalbestyrelsen mener ikke af sine Repræsentanter i Havneraadet at have været holdt tilstrækkeligt å jour med, hvad der er foregaaet i denne Sag, og hvis et Ændringsforslag som det antydede kan føre til, at dette for Fremtiden kan blive Tilfældet, mener jeg heller ikke, at der for Folketinget vil være Grund til at modsætte sig det; men jeg maa sige, som den højtærede Finansminister sagde, at man maa ikke lægge Sagen Vanskeligheder i Vejen ved at umuliggøre, at Havnen kan komme til at foretage denne Inddæmning, ved at trække Sagen i Langdrag, saaledes at de, der ønske at stille Ændringsforslag, i ethvert Tilfælde burde skynde sig med at faa Ændringsforslagene frem. Det vilde være noget betænkeligt at paatage sig Ansvaret for, at Sagen skulde falde helt tilbage, og ikke mindst paa en Tid, hvor Arbejdsløsheden er saa ganske overordentlig stor, som den er nu, og hvor det i enhver Henseende kunde være ønskeligt, at store offentlige Arbejder kunde blive iværksatte saa hurtigt, som det paa nogen Maade er muligt, og det synes ikke, efter hvad der foreligger fra anden Side, at man i Øjeblikket vil kunne være i Stand til at iværksætte saadanne Arbejder med den Hurtighed, som vil kunne ske, i det Øjeblik Kontrakten bliver sluttet. Der vil altsaa formentlig fra Folketingets Side ikke være Grund til at modsætte sig et Ændringsforslag som det antydede, naar det ønskes, men der vil dog paa den anden Side være Grund til at ønske, at Sagen kan blive fremmet, saaledes at den kan blive færdig inden den forestaaende Juleferie. Jeg tillader mig derfor foreløbig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie og vil saa eventuelt kunne faa Lejlighed til at udtale mig om Ændringsforslagets endelige Form, naar det

maatte fremkomme; noget maa det vist omredigeres, hvis det skal kunne gaa ind i Lovforslagets Tekst.

Holm: Jeg skal ogsaa tillade mig at anbefale dette Lovforslag til den hurtige Fremme, som den højtærede Minister har meddelt er en Nødvendighed for denne Sags Afslutning. Som valgt af Folketinget til Medlem af Havneraadet har jeg i det hele betragtet det som min Opgave der ikke blot at varetage Havnens Interesser, men særlig ogsaa at varetage Statskassens Interesser, og ud fra dette Synspunkt har jeg ogsaa betragtet denne Sag. Der er ved Loven af 3die April 1901 blevet givet Kjøbenhavns Havn Tilladelse til at udføre de forskellige Arbejder, som den højtærede Minister omtalte, og til at optage et Laan paa 2 Mill. Kr. dertil, hvis det gjordes fornødent. Det er betydningsfulde Arbejder, der er Tale om, og det er Arbejder, som det gælder om at faa udført hurtigst muligt. Men det er ogsaa Arbejder, der kræve meget store Udgifter. Det, der her nærmest er Tale om, er jo Uddybningsarbejderne i Kalvebodstrand og den Dæmning, der skal opføres der. Hvis det skal udføres i en rimelig Tid, vil det kræve, enten at Havnen optager Laan dertil, eller at Havnen skaffer Penge ved at sælge nogle af sine Grunde. Men ved selve Uddybningsarbejdet fremkommer der en stor Landvinding, idet den Fyld, som opgraves, bliver lagt op paa Amagersiden, saa at der tilvejebringes betydelige Arealer. Tilvejebringelsen af disse Arealer er en ret kostbar Historie, thi det er ikke blot selve Opfyldningen, der vil koste Penge, men der maa tillige, naar det senere skal kunne anvendes, bygges Bolværker, anlægges Kajgader o. s. v. Det drejer sig om betydelige Udgifter, og Spørgsmaalet er derfor, hvad man skal gøre med disse Arealer. Efter Loven af 7de April 1899 vil enten Staten eller Kommunen eller Havnen selv kunne overtage Arealet med Ministeriets Samtykke. Men fra Statens Side er der ikke fremsat noget Ønske i den Retning. Den Statsmyndighed, man har forhandlet med i denne Sag, har tværtimod maattet stille adskillige Krav til Havnen. Krigsministeriets Samtykke har nemlig maattet indhentes til overhovedet at foretage Opfyldningsarbejder paa dette Sted, hvor der ellers laa Servitutter for den gamle Fæstnings Skyld. For at slippe for disse Servitutter og for at komme til Rette med Krigsministeriet har Havnevæsenet maattet paatage sig ret betydelige Udgifter, blandt